

Consequi; in creata uo caret oi medio: go eius notio n regit ad sciam,
quae est certissima, infallibilis. Conclusio procedit de scias acquisita
ope Magistri, et per Discursum.

Obj 1: Ois nra scia, saltim remota pendet ab capia:
Sed experia pendet ab autu exia subti: go ois nra scia supponit etiam
autem subti. Confr ea Pto allerente, sciam, n existente scibile, n
posse existere. Rg, sciam spectatam sine nec pendere ab capia,
nec a subto autu existente: ut patet in scia Dei, et Angelon; imo et in
scia infusa Adamo, q sunt exiisti poi cum nra. Si ta sciam prout
acquiriti uia inuentionis, et in hoc stata, tunc pendet a subto existente:
Sed hoc per accidens e scia sine considerata, quod p provenit ex no
imperfecto comparandi scias in hoc stata. Atq in hoc jg legitur P. 1.

Q: Sciam Thia supponit suum subtum autu existens:
go dicitur sic. P. 1. Nam. Nam e, qd subtum Thia est Deus, cuius autu
exia est ois nra, et immutabilis, et de essia nra dina, q exiati includit autem
etiam: et dico in Deo n dari pialitas, seu possibilitas ad existendum: at u: in re
og creatis, dari talis possibilitas, q pot demonstrari p seias, q de illis agunt.

Q: Possibilitas ad existendum e pfecta entis, et e: et de illo
pot demonstrari: go n ostendit. Pr Coa, qae implicat, cano nem demonstrari,
et supponi ad Dicoem. Rg ad Alij, possibilitem n posse demonstrari in ea
Demonstria, in q supponit, subtum ee possibile, possent dari in alijs, in q
n supponit. Snt. n. est cognoscere confuse, subtum n ee impossibile. Sicut et
qn P. 1. demonstrat aliq ^{ut} possibile, Vg uacuum, n pvenit sub qd sit pot-
ibile, hoc. n. repugnat Dico: qd id sit supponeret, et pbarit. Quod ut ma-
nifestius appareat,

Dico 2: Possibilitas ad existendum pot dari a posteriori
ri de ente rate. Pr, qd a rate sustentatoe sciam, et a ratebus operoibz
in colto, dari aliqd ens rate, qd sustentet, et opet. Dico 3: Possibilitas en-
tis non pot dari a priori p eaj intrinsicas. Pr, qd tales causae explicant p Defi-
et effiales: id ens non het de ptem effialem: go n pot dari eius possibilitas.

Dico 4: Possibilitas entis pot demonstrari a Beatis per
eaj extrinsecas, supponendo nos effias dicere effialem oriem ad Deum, ut
ad cam efficientem, finalem, et explarem. Pr, qd cognitio ad hunc le-
causa

ca, et cognoscit efflu, q in illa continet: id BB. cogitandij te Deum: qd
q illum potuit diuine possibilitatem veri. Quam tu nos negamus per secula
monstrare, qd n cognoscimus efflu diuinam etiam, ut cam effluam, finale
et existens: cognio. n. qm. hemes de Deo, est tm a posteriori; et qd tui
deus quoad an est!

Dices: Fors huc de formalem licet impriam: qd q illam
poterit diuine eius possibilitat, q est qnietas illius. Nam licet qd talis effectio
nec uirtute distinguit ab ente, sed n est ea possibilitatis. Inst: Demons-
tratio per illam entis de se, qd amq; illa sit, non est a posteriori: qd est a priori.
Rp: e a posteriori negatio; id est, n e a priori, qm est per iam d hanc,
et Metam; qd negat ad diuine a priori.

Præ ultimo. Aliqua scia parti. Vg d d d, pda
posteriori diuine possibilitis sui sub: cum auxilio Metæ. P d hanc
qz hanc pot diuine de ente coi: qd et de parti; qd est sub tum diuine parti.
Rp: e pars qd ad solam Metam spectat, consideratio entis: id cuius est consi-
deratio subti, est et passio: qd ad eand. spectabit considerare possibilitatem
uirtutis entis; et ad alias scias cum eius auxilio.

Obj. Caiet. Id n pot ee Præcognitum, et diatum: sed sub-
tum et cognitum: qd n pot diuine. Rp, sub tum ee cognitum ad reliq; co-
ej; n u: qd ipsum qd n diandum. Praet. Quilibet oppositio alicuius
scia ueritat aliquo modo ee eius sub tum. Ego ois illud supponunt; qd nulla
sumi pot ad illud diandum. Rp, reliq; scias ad p d hanc n possit n Metæ;
ojs tm opoies alicuius scia supponant sub tum in se, et a priori ee; qd per uer-
tam hanc illud ita opiois: aliquo efflu deorsibile eius d subti sunt nobis
notiores ipso subti, ea qd con sciunt opoies eius scia, q sub tum a posteriori
demonstrant.

Art. 5.
De Prænotio q Passio, et Prin-
cipiorum.

Quoniam posteriori n tot huc ista qd uia qnietas, id et Prænotum esse
qd de alio concludit q diuine; Vg hanc ee rationem, qd constat sui ratio
co q. 1. De passioe tot cognoscendum e qd nois, id est, quid uocabulum sig-
cet. P d, qd Prænot n pot illi; nisi teneat significatio subti præti. Ita
ois tom an diuine, qm in ipsa diuine; deinde nulla alia signatio
notia

Id sit passio d' ee qd sit; sed hoc n' e' abtute' narium: Pideo Phiz in hoc loco agit de Praemissis abtute' narijs.

Dico 2. De P'ij's Insensendum est qd sint naria, d' infallibi liter iia. P'ij, qd' Cto scias het nentim nariam, d' infallibilem: sed het tolemi talem a P'ij's: qd' illa dicit ee infallibiliter iia. Nam tr, antiam toto lem pres unde ee saltem uirtute, d' implicate) aliq' P'ia coisarna; qd' impossibile e' id sit ee, d' n' ee. Regibet uim d' a' f'raire, Fregare. Atq: an siam parialem d' d'nt presens d' a' item uirtutes aliq' p'ia cois talij scia, q' sa item uirtute in cludunt in trij partib' Demonstrationis. Qui n. iudicat, h'om ee ntem; uirtute dicit ee uale, d' oppim ee impossibile.

Art 6.

De Praenotione by Medij, d' Consequentia.

Dico 1. De Medio p'nsendum e' qd noij, d' qd sit g'ndibile. Prima Prae notio pit ex d' d' d' p'bi, qd' ni tenes Medium ee possibile, nullo modo scies, in eo ee passioem. Sed anijm in ferat Cto, d' d' coijui passio uten istoy in Medio: qd' Medium d' d' iij's ei ut possibile. In P'ib' by tr, qd' Medium e' subli' d' d' p'nsiu' de Medio q'ndri: sed haec n' est V'ij's notio, nec simpl' naria.

Dico 2. De Coas nario p'nsendum e' quod sit bonas; d' est, qd' recte in ferat a Praemissis; ut supra p'batum e'. Dubitat tr, qd' haec Praenotio h'ia' per assim Ctoij, an p' alium d'isum? Nam passio Praemissar' n' pot' heri; qd' bonitas Coe est uel a i'haio: sed in Praemissis adhuc n' dar' illio: qd' nec bonitas Coe. Et ideo

Dico 3. Ad p'nsendam bonitatem Coe dign' narium est, auj d'isus a Ctoe: aliq' coijui p' eund' assim Ctoij. P'ij: pars q' d' f'ra' d' d' ca n' est clara, d' itus n' e' uirtutis, aq' dubitat de bonit' Coe, atque de Ctoe: qd' nario req'it auim, p' quem p'iu' certificet.

P'ia pars, qd' q' assentit Ctoij qd' Praemissas n' so' iudicat Ctoem ee uim, qd' P'ij's uia ee, sed ee iudicat ipsam Ctoem uel ee inferri a Praemissis: qd' eod' auj pot' d' assentiri Ctoe, d' approbare bonitatem Coe: (q' auj e' uirtute prior prout cadit in bonitatem Coe a se prout cadit in assensum Ctoij, d' uirtute d'isus). Qd' a fortiori poterit fieri p' d'isum auim, si qd' bonitas Coe est oblium d'isum a Praemissis, d' Ctoe.

Obj

Obj. 1. Cto et virtutibus cogitari in Praemissis: et in n est
Præcognitum: qd si eius bonitas virtutibus cogitari in appensu ctois, n erit Præcogni-
tum. Rpn. Ciam; qd aliqd dicitur Præcognitum, debet cognosci in se, te eius cognis
virtute tm distinguat a cognoscere alterius: Cto aut cognoscitur in Praemissis, ut in
casibus, atq; adeo ut in aliis. bonitas a. Ctois cogitatur in se, licet sit cum ipso Cto.

2. Si et aij cadit supra ctoem, et bonitatem Ctois, cad cognoscitur
et Præcognitio, n erit: qd implicat. P. Huj, qd ille assij prout cadit S. Ctoem, n est
Præcognitio; qd n. cadit supra bonitatem Ctois est Præcognitio: qd erit, n erit Præcognitio.
Rpn. hoc nullum ee incensum n. dicitur obors. Sicut n. ee incensum, ipsum met aijm
ee unat approbationum Ctois, et frater rogationum Ctois qd illas n. regius. Sicut
Demmet aijp et ee frater dissipij, et unat assij, qd cto est falsas fratri. Syllabona.

3. Nulla res ee sui ipsij: sed bonitas Ctois cat assim. Ctois:
qd distinguat frater ab illo; aliog erit casui. Rpn. ad Ctoem, tunc temporis iudicium
de bonitate Ctois n. ee casu iudicij ctois; sed tm ee condicem unatens, qd proponit
roem motiuam, scilicet ctoem obliuam. Sicut cad cognis An. qd n. Ctois
caim, deffim prout trias ad caim, est sol. condicem proponens roem motiuam sui pro
ut utendij ad effim. Inst: Præcognitio Ctois ee caim effim assim ctois: qd dicit
distingui frater ab illo. Rpn. Huj: qd n. inced aij continer, n est casus, nisi
forte unatij.

4. Assij Ctois ee dignitatem reme ex huius Die; et Ctois
assij ctois pot ee clari ab huius alterius vice: sed huius Dies, et huius alterius vice se
dini: qd ee aij. Rpn. Ciam; qd te aij, qd approb. bonitas Ctois, et iudicari cto
clari reme ab huius Die, et ab alio; tm Ctois p. n. et ad solam Ctoem, cuius Ctois
obtus: nam qd te in mia narra albars Ctois, pertinent ad Ctoem, qd rum
et mia; qd Dies est albars ad ministras; ut dicitur ee in Proemia libij.

5. Si assij Ctois ee est approbatio Ctois, n poterit respecti
q. autij Dno existet in mente; atq; approbatio erit falsa; cum sit aij. In
est: sed hec illis infra neganda est: qd et illud, ex qua seq. Rpn. Ctois
um. P. est, qd qd aliq; assim ctois ee recordie illud, solum approbat
Ctoem obtus existens in illa recordie; n. u.; Ctoem frater existens
in illis, in quo n. datur.

Questio 4ª Quomodo cognoscantur Principia cum Ctoe?

Art.

Art 29

Utrum assis et Præmissarum debeant nariò
existere in eodem instanti, quo assen-
timur Conclusioni?

Dico 1. Si loquimur de primo añ, quo prodicitur a hij cto nariò deit existere
assis Præmissarum, illa in for. qd assis autq requit eam autem. Dico
2. Recordã Præmissarum, qd aliquis recordat, se iam Præmissas iudicasse ut
veras, sufficit ad assim ctois. Et experia; assentimur. n. aliqñ Etia, cuius
Præmissas male una iudicauimus, non repetendo ipsas Præmissas. Et hoc
maximè consentaneum è virtuti nri Intel. Consi, quia talis recordã est uis
sup intrinseci assim Præmissarum, pponens medium pfecte applicatum, et in
dicatum in Præmissis: qd ex tali recordã pot est illud elicere assim ctois.

Op. 1. loquitur añ assim ctois diuersiua det ee indicatiua.
sed illa recordã n è indicatiua; sed simplex apprehensio. qd suffit ad respectum
tam ctoem. Op ad illa sufficere cognisem uisus indicatiuam, qd est illa re-
cordã Præmissarum, qd representat Præmissas, sicut iudicatas, et applicatas in
pro pthias: et ideo cto ex illis illata, è diuersiua: nec pot fieri sone ante,
aut uirtuali Præmissarum uias.

2. Assis Præmissas cauit effus, et frates assim ctois.
qd conuersus Præmissas n pot suppleri per recordãem. Et Assis, quia ca sup-
plet conuersum alterius, est conuale illius instrum, et est nobilior, et aque no-
bily, ut illius uirtutem contineat: sed recordã neutrum hor è: qd n supplet Præ-
missas. Et illi, qd recordã est simplex apprehensio, qua n pot ee uirtutim indi-
cij; et caidus est ignobilior illo; ac proin non pot illud causare in Conclusionem.

3. Assis, ctoem iari pates extrinsec, seu captanter a Præmiss-
is obliuis, est, ab obto Præmissas. effectiue u. a Præmissis fratribus, et
a iudicij Præmissas. Vñ qd Præmissa frates n exiunt nisi tm uirtute
in recordãem, non conuersant effectiue ad ctoem, qd n existunt, nec illarum
recordã conuersit effectiue, qd non est cognis indicatiua: conuersant tm frates,
qd ad conuersum fratem sufficit qd existant Præmissa obliuis in recordãem. Con-
uersus effectus supplet ab illis per recordãem de p'tuitis Præmissas iudicij, et
qd etiam ad hanc potius, qm ad illam ctoem.

Dico 3.

Quo 3°. Assensus Praemissarum, & illius recordatio dicitur
 non existere in eodem instanti, in quo elicitur Cōclusio. Quia illud non potest ante assensum
 in Cōclusione esse motuum, nisi actu cognoscatur ipsum motuum: sed motuum continetur in
 missis: quod Praemissa & autem. Quia debent existere, quod dicitur Cōclusio, quod assensus
 & illi sunt sibi. Dicunt alii, sufficere quod assensus Praemissarum & assensus
 mediate, an illud instans, quo producit Cōclusio: dicitur autem, dicitur autem, dicitur autem, dicitur autem,
 existere in maiori parte an ~~illud instans~~ producit Cōclusio. Ita
 ut illam effectivè producant. Sed tunc negamus, et alibi ex professo refutabit.

Alii dicunt, sufficere huius Praemissarum ad cāndum indi-
 um Cōclusio, licet ipsae Praemissae nec in se, nec in sui recordatione existant. Re-
 jiciunt tamen, quia assensus Cōclusio est non factus discussiva: quod non potest comparari, nisi
 ab alia re ad iudicativa: huius vero negatio non, neque quod ipsum aliquid iudicabit. 2°
 Illi sunt quodam modo, quod non possunt ferri ex duum obitum, nec inclinari, nisi
 ad aliquid sitis, quod, producti sunt: sed non sunt quodammodo per assensum Cōclusio, sed
 iudicatio Praemissarum, quod sunt illorum obitum: quod non sufficiunt ad inferen-
 dam Conclusionem.

Objec. Sed huius finis concurrat effectivè cum uoluntate ad
 intentionem finis, & electionem Mediorum: & tunc intentione finis, & electio Mediorum
 omni epi dicitur: quod et id huius Praemissarum cābit effectivè ipsas Praemissas, & Cōclusio,
 licet ipse dicitur. Quod non tamen, quod omni illi autem uoluntate hinc cābit uoluntatem
 tuam, nimis eandem bonitatem finis (neg. n. media moventur se se, sed
 se finem: at uis in illis actibus, illis uis factus motiva e dicitur: quod in Praemissis
 est illarum uitas, sibi intrinseca, & independens; in Cōclusio uis partim est ead
 ueritas Praemissarum, partim alia dependens a ueritate illarum, & intrinseca
 ipsi Cōclusio, conflata ad aliquid ex ueritate obitum Praemissarum, & ueritate obitum
 uia Conclusionis.

2°. Sed cābit effectivè per se potest et per suam uirtutem ac-
 tuam instans: sed huius sunt uirtutes actus assensum Praemissarum: quod possunt
 cābit Cōclusio, quod illi producant. Maior potest in calore relicto ab igne, &
 in semine deciso à uinente, & calore, & non existentibus causis produunt illa
 rum effectus. Quod dicitur, quod uis est, quod uirtus cābit uis uis in suum acco-
 modatum ad producendum effectum, ut calor & semen: huius uis non sunt instans
 uis assensum, sed uis potest: neque sunt apta ad cāndum assensum Cōclusio, quia
 non

faciari ad producendum aij; 1° quoad spiritum aij, 2° quoad exercitium illius.
 Tunc necessitas quoad spiritum est: aliquid obatum quod si productura sit aij, et
 illud producat huius speciei non alterius. Ut utraque et ad bonum non pot
 aliter quod bonum, non pot elicere aij adij. Sed amoris. Tunc necessitas q
 ad exercitium, quod non est elicit aij, et tale obatum; ut uoluntas Beatorum uirorum
 dicit amorem Dei clare uisus; oculis uisum colorati. Sufficienter possit

Notandum 2° dicitur posse unam primam impediri a alia
 necessitate suam aij, et directe, et indirecte. Directe impeditur plus hanc
 tunc concursus Physiologi ad talem aij, quomodo ca² impedita prima,
 sicut illa non conueniat. Imo ratio, quod si licet prius a dicitur alicui ut
 aij in per se operetur, in operetur. Indirecte impeditur, quod ab alia prius
 pluri ad diuisa obta, itant et pot postea elicere aij, quem dicitur
 elicare. Et quod illud subtrahit et remouet obiectum prima quod ope
 natura erat. Ity positio

Prop 1°. Ity ita necessitas quoad spiritum ad assentiendum
 uo, et dissentendum falso, ut nec diuinitus possit opprim elicare. Et, quia
 sicut uoluntas odisse bonum, ut bonum, et nec amare malum, ut malum, sic
 et Ity non pot assentiri falso, et dissentiri uero. Nam sicut bonum non est
 obatum adij, nec malum obatum amoris, ita uim non est obatum dissij, nec
 falsum ostensio; sed aij non pot ferri extra suum obatum. go Ity nec di
 uinitus pot dissentiri uero, et assentiri falso, sicut tale cogitar.

Dico 2°. Ity per assensibus Praemiarum, etiam diuinitus,
 pot indirecte impediri a uolente, ne assentiar etor. Et, quia uoluntas potest
 itum ainter ita dicitur, et app licare ad alia obta, ut in eis inston
 ti, in q licitum erat, tunc, tam non possit alium aij elicare. Et
 non capax et receptans cognitioem tunc, et uoluntas fuerit assensibus illi; non po
 rit elicare tunc per impedimentum; go Ity pot impedire indirecte, et

Prop 3°. Ity assensibus Praemiarum, ita necessitas ity
 quoad spiritum aij ad assentiendum etor; ut nec diuinitus possit aij opprim elicare.
 Et, quia Ity non pot dissentiri manifeste uolenti; sed cognitio eiusdem tunc
 misty tunc apparet manifeste uia; go si Ity et illam eliciat aij, erit
 assensibus, et licentibus, atq ferretur extra suum obatum. De hac etor non pot pro
 uocari per Praemiarum diuinitus, sed et per alios, in q non apparet uo falsitatis.
 Dico

primi principij n̄ potest impediri illius appetitus: unde si aliquando n̄ illi assenti-
mus, quod non penetrat in nos, sed propter inadventum.

2. Itaque hoc est illud ad uim, sicut uoluntas ad bonum: sed in hoc uim
nullum est bonum, quod necessitat uolentem quoad exercitium: quia nec uim, sed necessi-
tat illius. Propter illa si uim in alio, n̄ uel in oib; cum. n. uoluntas sit sponte
libera indiget maiori bono, qm̄ creato, ut necessiter: et illius: et post n̄ uim et
soluta radicaliter liberos; Ad id necessitat a uero, quod caret infirmitate: sicut de
claro uisus necessitat uolentem, quod caret oī malitia.

5. Illud est potius indiciens ad oīa obta: quia nulla potest necessi-
tari. Si potest, quia n̄ est indiciens, n̄ egerit habitibus primis uim, et tunc
uim: sicut illi n̄ egerit oculis, quod est potius indiciens. Condit, quod illud est indiciens ad
talem obtalem: quod est ad diuinitatem. Propter dist. Siq; arando, illum est indicientem ad
uim non claudenter cognitum, de quo potest fieri oppositio: et uo detrahitur ad ue-
rum clare cognitum; adhuc t̄ indiget habitibus ad delectabiliter opandum, quod
fedit in uim claudenter cognitum, et simplicem apprehensionem; sed et uim
et rationem motiuam. Ad talem probatam et illud indiciens, quia uim
talis non est ne oī euidens, et manifesta. Licet sit euidens etiam necessi-
tat in intellectu.

6. Si uoluntas n̄ potest directe impedire illum, ne asser-
tione talem diuina; et n̄ potest efficere, ut illum cesset a tali obta (sicut
premissa n̄ dicitur minime efficax ad continuandam obta, qm̄ ad illam 1°
pouendam): istud aut n̄ uidetur deum: quia nec illud. Per conuictum; uol-
tas n̄ non potest directe impedire ne illud continuet obta; potest t̄ illum in
pedire indirecte diuertendo ad alia obta.

7. Si illud n̄ uim indicat obta diuinam, supponit quod talis
obta sit practica (ut haec quod oī uirtus est amanda) n̄ uim amanda a uo t̄:
haec non est deum, quia in hac uita daret aliquid bonum, quod necessitat uol-
tentem quoad exercitium: quia nec illud. Propter illa, quod id est appetitus boni uoluntatis
necessitat quoad exercitium ad amandum aliquid obta, quod est habitus, quam
sequitur, n̄ uim illud representat ut conueniens: quod si illud uim indicat n̄ uim obta
in practica, uoluntas necessitat ad illud obta amandum.

8. Si uoluntas n̄ potest prohibere illud, quod est uim, quod est habitus
boni representat illud obta appetitus, tam qm̄ indiciens, ut potest appetitus uim: illud quod
n̄ uim

111
representatio illud bonum uoliti, pot' tñ ab illa indirecte impediri: quod satis est, ut in
dicium dicat, cū in potestate, et uoluntate sit pōa libera.

Un' alij primo primi id est nōij, qd' sunt in aduertentia
Et de liberatōe, nō uis gaudia, q' illos dirigunt, sint nōia; cum possint impe
diri a uolte, & aduerteret.

Art. 63

Posit' illud q' unicum aīum assentiri toti Dīi?

In his nōij pot' illud assentiri Pramias, & Cōm unum aīum; i' qn' aīij factus
dit supra Pramias, & uolte S' Cōm, q' in illy continet. 2. qn' aīij cadit factus S'
Cōm, & uolte S' Pramias, app'ndet ueritas Cōm; & p' q' & dar' ipse Cō. Si
aut' qn' unum de latum in e' cogit' Correlatiuum et cogit' saltem in o' hūo.

De modo tota' diff'ij, & unice aīi pot' illud hūm' assenti
ri toti Dīi, itaut id aīij equa' factus in illo, & expresse cadat S' Pramias, & Cōm in
dicando, Pramias, cū uolte, Cōm uolte Pramias? Respōdit. In i' qn'
talij aīij cēt factus discursiuus, & nō discursiuus, dependens, & non dependens. Si
cursiuus, & dependens put' tendit in Cōm: nō discursiuus, & independens, put' ten
dit in Pramias: qd' tñ implicat. 2. Si in illud condit' ex una de fide,
& altera nōia, & ex una nōia, & altera p' bali' id aīij uolte uolens, & uolte
uolens, certus, & incertus, nōiui, & uolens factus: Id hōc manifeste implicat.
q' impossibilis ē talij aīij, & ex cadit uolte nōij illud.

Obi: Nō illud pot' unico aīi assentiri q' nōi Hypothetica:
q' ē toti Dīi; q' ē tñ unam copulam p' uolens, sicut p' uolte Hypothetica.
P' N' Cōm. Nō uolte q' nōi Hypothetica dar' unam tñ copulam p' uolens,
Sub q' p' uolte efficit unum tñ uolens: in Dīo uolens dar' p' uolte copulam efficit uolte
sol' uolens, & sufficientes ad triandos p' uolte aīij, & una sit p' uolens. Et
ideo in p' uolte, q' illas tenet, dar' p' uolte aīij; Vg' in hōc! Tempus est
Irenius; & Cōm fortunatus; quia copula est, repetit' et in hōc uolens.

2. Illud uolte aīi apprehendit multa ob'ia; S' arte factum
exercitum; q' et uno aīi pot' assentiri toti Dīi. P' N' Cōm: q' nōi uolte
possit unico aīi multa apprehendere, non pot' tñ multa iudicare, q' multa sunt, & q' uolte
p' uolte

propt. faciunt multos sicut q. d. r. copuly Verbales, q. d. d. in Dico. Natio est, quia per
 simp. app. tendit intellectus in plura obiecta simpliciter, & cum
 una tantum attentione, ad quod sufficit unus actus: q. d. iudicium uo tendit
 quasi reflexe; Et ideo si plura obiecta sunt iudicanda per modum pluri
 tum, requirunt plures reflexiones, & actus, que non possunt naturaliter heri
 p. unum aum, cum sint q. d. d. difficles.

3. Voluntas ead. aum appetit finem, & medium p. finem: q. d. t.
 In ead. aum assentit. Præmissis, & Cōis p. illas. Q. uo t. ead. finem actuum
 tendit facti in medium, & uirtute in finem, tam q. in rōem motiuam, q. q. in
 appetit medium: sicut id aum itus tendit in p. facti, & uirtute in p. illas
 tam q. in rōem, q. q. in assentit. Cōis. Et t. n. o. t. q. unico aum appetit facti f.
 nem, & medio, ad huc dat. d. r. ratio in Dico; q. uo t. q. appetit media p.
 ead. bonitatem finis: Veritas aut. Cōis, est diuisa a uirtute Præmissis, q. d. t.
 Cōis h. t. u. a. u. u. i. t. e. i. n. i. n. i. a. m. & ideo regit d. r. u. m. a. c. t. u. m.

4. In t. u. n. i. c. o. a. u. m. a. s. s. e. n. t. i. t. Cōis, & Præmissis q. d. t. q. d. t. n. i. t. u. s.
 p. poterit officere. Q. d. t. n. i. t. u. m. c. o. n. s. i. s. t. e. r. e. Cōis in Præmissis, n. u. o. e. a. Præmissis, e. a. s. t. q. d. t. u. l. l. i.
 e. m. f. i. d. e. m. n. e. q. u. e. p. i. u. d. i. c. i. u. m. c. o. m. p. l. e. x. u. m. d. e. p. s. i. m. p. l. e. m. i. n. t. u. i. t. u. m. n. o. s. u. o. q. u. o. s. i. o. n. u. m. d. i. s. c. u. r. s. i.
 u. e. a. s. s. e. n. t. i. m. u. r. Cōis p. Præmissis q. d. t. u. i. d. i. c. i. u. m. c. o. m. p. l. e. x. u. m. q. d. t. s. i. e. a. t. u. n. i. t. a. t. a. l. e. t. e. n. d. e. n. t.
 in Præmissis p. r. e. d. i. c. t. u. m. p. Præmissis. N. p. i. n. s. p. e. c. i. f. i. c. a. r. e. t. a. m. a. u. r. i. t. e. Præmissis
 rōem q. d. t. u. i. t. e. Cōis: quia u. i. t. a. t. e. s. p. e. d. i. s. t. i. n. g. u. n. t. & n. p. o. u. n. t. u. n. i. t. i. i. n. u. n. o. a. i. o.

In t. Præctium, & p. r. e. c. u. l. a. t. i. u. m. d. i. s. t. i. n. g. u. n. t. s. p. e. i. e. t. t. a. h. u. i. f. i.
 d. e. i. e. t. e. s. t. p. r. a. c. t. i. u. m. e. s. p. e. c. u. l. a. t. i. u. m. i. t. e. m. u. i. s. i. o. B. e. a. t. a. s. i. t. e. s. t. p. r. a. c. t. i. u. m. e. s. p. e. c. u. l. a. t. i. u. m. q. d. t. e.
 a. s. s. e. n. t. i. u. m. & Cōis d. i. a. n. t. s. p. e. i. e. p. o. r. u. n. t. u. n. i. t. u. m. u. n. i. t. i. i. n. u. n. o. a. i. o. N. p. i. n. s. p. e. c. i. f. i. c. a. r. e. t. a. m. a. u. r. i. t. e. Præmissis
 q. d. t. u. i. t. e. f. i. d. e. i. & u. i. s. i. o. B. e. a. t. a. s. i. t. e. s. u. p. e. r. i. o. r. e. s. & c. o. n. t. i. n. e. n. t. e. m. i. n. e. n. t. e. r. i. l. l. a. s. d. u. a. s. r. o. s. a. s. s. e. n. t. i. u. m.
 t. u. a. D. i. c. i. t. e. s. t. n. i. a. l. i. s. d. i. c. t. e. f. a. c. t. i. a. s. s. e. n. t. i. u. m. Præmissis, & Cōis, & f. a. c. t. i. h. e. r. e. t. r. o. c. a. m. d. i. s. c. u. r. s. i.
 u. i. & n. d. i. s. c. u. r. s. i. u. i. d. e. p. e. n. d. e. n. t. i. s. & n. d. e. p. e. n. d. e. n. t. i. s. q. d. t. i. m. p. l. i. c. a. n. t.

CAP. II

DESCIENTIA.

In hoc capite d. r. f. i. n. i. t. P. h. i. s. S. c. i. e. n. t. i. a. m. & D. e. m. o. n. s. t. r. a. t. i. o. n. e. m. S. i. a. e. s. t. i. n. g. r. e.
 r. e. c. a. m. q. d. t. i. n. n. o. s. e. s. t. e. e. i. l. l. i. u. s. c. a. m. & f. i. e. r. i. n. p. o. s. s. e. u. t. r. e. f. a. c. t. u. s. e. f. e. a. t. D. e. m. o. n. s. t. r. a. t. i. o.
 t. r. a. t. i. o. e. s. t. s. i. m. p. l. e. x. u. s. e. f. f. i. c. i. e. n. s. S. i. c. u. t. e. s. t. s. i. m. p. l. e. x. u. s. c. o. n. s. t. a. n. t. i. u. s. p. r. i. o. r. i. s. & i. n. t. e. r. i. o. r. i. s.

nis; prioribus, & notioribus, cuius quae Conclusionis.

Quaestio 1^a

De Scientia

Art. 1°

Explicatio Scientiae definitio

Scientia dicitur in eo dividitur in scientiam quae, seu a posteriori, & in scientiam quae, seu a priori. Scientia quae est illa, quae habet per effectum, & per causam remotam, ut per maiorem non cognitam ut talem. (Vt quae dividitur in autem, et huiusmodi). Scientia quae est illa, quae habet per causam proximam cognitam, ut talem. Actualis est cognitio, quae est in actu cogniti. Finalis est huiusmodi ab illa cognitione actuali facili tantum primo ad alios actus producendos. (Huiusmodi hoc loco solum definitur Scientiam quae quid in hunc modum.)

Scientia est cognoscere causam, ob quam res est, & huiusmodi causam esse, & fieri non posse, etc. (Huiusmodi) Scientia est cognitio discursiva de re naturali, habitus per illiusmodi cognitionem, & incommensurabilem cognitam, ut talem. Cognoscere ponitur in gratia, et illiusmodi discursiva. & rejicitur cognitio non discursiva, & sine evidentiis. Reliqua parte ponitur in Divina. Per causam, rejicitur non primis prioribus, quae non habet per causam. Ob quam res est, & huiusmodi in proxima, per quam ultimo completur dependens effectus. Per se huiusmodi non potest et cetera illiusmodi, cognitio debere esse de rebus necessariis, et per causam naturalem.

Quae ad Scientiam Naturalem & Naturalem conditionem, 1^a, ut sit certior, & per hanc rejiciuntur opiniones, suspiciones, & errores, cognitio quae incerta. 2^a, ut sit evidens, per quam, rejiciuntur Fides divina, & humana, item Sacra Theologia. 3^a, ut sit discursiva, Rejicitur Scientiam divinam, & Naturalem, & Scientiam primorum prioribus. 4^a, ut per ad alios effectus naturalem, & causam proximam continentibus. Rejicitur Scientiam quae.

Quaeritur, de Naturalem definitio est essentialis? Responsum: quod non constat ut quae, & Divina definitio: nam cognitio discursiva, quae ponitur hanc gratia, est Naturalem ad Scientiam quae & per quae: & contra in hoc habet per quae Divina. Quaeritur, de Definitio Scientiae coaequantur Scientiae autem, & huiusmodi? Responsum: convenire ut videtur, & de Scientiae autem, quae magis exprimitur per per hanc.

Sancti cognoscere.

Art. 29
¶ Scia debeat heri per causam?

Tria quorundam reperimus in Scia, de q. acceduntur bis est. Primum est ipse actus scia. Secundum est oblatum male, id est, res cognita per tale aium. Tertium est oblatum frate, seu res fratis, et motus, seu actus, q. in actus tendit in oblatum male. Et q. oblatum est prius scia, et frate q. motus male, de illo prius agendum. Igitur oblatum frate, et res cognita, duplex est; Primum ad ea in eandem deis scendat et efficit, ut Sole est huius. Secundum ad ea in cogitando, n. in eendo. Ut calot est causa cogitandi ignem.

Causa in eendo duplex est: altera p. se, id est, que a se rei actua, et ratio ea ab efflu distat, ut Sol est ca huius: altera q. motus, seu immutabilis, q. a se rei n. dicit ab efflu, sicut q. n. res certus, ut immutabilitas divina in aeterni actus, si n. aeternitas heret cum, foret immutabilitas. Ca in cogitando est tripliciari pot. 1. q. n. p. sui cognitioem cat aliam distam, deductam ex priori. 2. q. n. p. cantum et cogitioem cognita, et frate cogitatio ca in priori, et efflu in posteriori instanti n. e. si ut motus cogitatio Solem, huius q. unum aium. 3. q. n. p. cantum et cogitioem in cogitatio cognita, et frate ca, efflu in implicita, et in actu. Quibus positis sit

¶ Ca. Propria, et q. rei scitatus n. heri, n. p. caim. Et q. aut u. res heri in ea, ita in sui perfecta cognita: de ea rei pendet ex causas: q. d. illi us perfecta cognita. Q. n. u. res n. heri caim, tunc cogitatio potest, ut prima p. ca. 2. Ca. Causa scia dicit ea in cogitando; sed n. sufficit. P. e. pars, q. scia e. cogitatio: q. nisi ca sit ca cognitioem, n. erit ca scia. P. n. pars, nam scia q. procedit q. caim in cogitando: et n. est scia simpliciter, d. m. q. d. q. etc.

¶ Ca. Et q. sciam sciam regit ca in eendo, et cogitatio dicit: ita ut cogitatio causa sit distincta a cogitatio scia. Cum n. sit cogitatio causativa, n. supponit aliam a se distam, a q. deducit, tamq. a causa. Et sit ex de. Sciendum p. ca, si scia tunda sit in aliquo tm q. ca. Ut in q. ca matu, sufficere caim illius q. q. ab illo solo pendet scia. Si aut sit q. n. tunc debet heri q. ois ca, tam intrinsecas, q. extrinsecas, a q. q. ep. ali pendet connexio p. ca cum subto Ca. q. remon. brandi. Si q. ab illo dependet effectus in solo se.

¶ Ad. Ad q. sciam sciam sufficit de ca n. ly, d. m. se,

est unitatis, & iudicis. 2^a pars pot. 2^a q^o 6° q^o q^o Nicta^o demonstrat multas
de Deo scife; Vg ee Btuum, qd est immutabilis: atq in Deo nulladai
ca ratis, sd unitatis: qd hac sufficit ad scientiam. P^o 2°, qd p^oquam D^ois
um e defio subti: qd hac pot virtutatu distingui a subti: qd ca unitatis sufficit.

Obj. Scire e cognoscere cam; ob qm reje: sd reje n est ob cam
unitatem, sd obratem: qd illud sufficit. R^o. Ta ca virtualis n det ee rei sm de, tn
conspici ti a nobis ut dany ee. qd sufficit ad rem ee quoad nos: neque. n. atq posse
my p^oip. talem effm discursivm. Vn colligi, discursum potens n solum sumi
ab obto, qd tunc ee daret in Deo, d m Auto. Sed procehit et ea defio nri itllig. n va
lent qd alting: cam, d effm unico au, sd pluri bay. Vn, qm cum findo cogit
unam rem p dios contus inferendo unum ex alio, vere dixerit; licet talis
res sit indistincta a pe rei.

Art. 3°
Sciã scia deat ee proxima, immediata, &
ut talis cognita?

Causa p^oca est illa, qdat ee effm p^oxi^o id est, n mediante alia causa p^oca
ipsam, d effectum. Ca immã est, q non habet aliam p^ocaem, seu, q constat p^oxi^omo:
demonstrabilibus, qd hãre e p^oca, d defio subti. Aliq^o causa e sit p^oxi^oma,
et immã; et alia hãre nri itllig. aliq^o una e immã, alia p^oxi^oma: ut essã,
d ittrum nri discursivm; suppo qd p^oxi^oca hãre sciatim manent, d influent.

Hic postis

Res ad qd scim affie. P^o, qd p^oca scia de aliqua

re n pot fieri n evidenti ca cognitã: sd qm ca p^oxi^oma supponit aliam
p^ocaem, n pot evidenter cogsci, nri illa p^oca cogscat. Sic de alijs usque ad
primam, d immãem: qd causa scia det ee p^oxi^oma, d immã: Vg essã
hãre e causa immã, d p^oca itllig, ittrum discursivm, discursivum admirativm:
ut qd vlt. p^oca cogscat, deit cognosci ois illius ca usq ad primam, d immãem;
sigt ab omnibus dependit, Sufficit u. ut Cto sit sciatim, qd hãre p cam
te, tã hãre p^oca ois, d remãe sint indemonstrabiles.

Atte tã, oblum scia n ee unitatem, seu entim simplicem
sd aliqd complexum ex rebus distis, d a parterei, d p itlum, qd d canon
fi ables. P^o, qd scia e cognitio indicativa: sd dndum s aut conuigit u
am